

for Forholdet, med sig ind i den vilde Agitation.

Her paa Rigsdagen var Forholdet saaledes, at efter det lukkede Møde maatte man antage, at denne Sag vilde faa et roligt Forløb, men den, som havde været opmærksom, vilde have kunnet skønne, at saadan vilde det ikke gaa. Den, som havde været tilstrækkelig opmærksom, vilde nemlig have set, at der, før det lukkede Rigsdagsmøde blev afholdt, i „Aalborg Amtstidende“ med ganske særlig fremhævede Typer, som Bladet ellers ikke anvender, stod anført, at hvad Regeringen end kunde have at meddele paa dette lukkede Møde, saa kan Resultatet ikke blive andet, end at denne Sag ikke afgøres før efter Valget. Dér stillede det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i det Organ, han havde til sin Raadighed, for første Gang det Krav, som han derefter fik de to Partier, sine Meningsfæller og sine Modstandere indenfor Partiet Venstre samt det konservative Folkeparti, med til, og som nu altsaa gennemføres. Det ærede Medlem var saa fast besluttet paa dette Standpunkt, at han ikke gjorde Rigsdagen den Ære at overvære det lukkede Møde. Det ærede Medlem havde jo heller ingen Grund til at deltage i dette Møde, naar hans Standpunkt var dette: Lige gyldigt hvad Ministeriet end kan meddele, kan denne Søg ikke afgøres før efter et Valg. Det ærede Medlem gjorde i Stedet for mig den Ære at holde et Møde i min Valgkreds. I det lukkede Møde var imidlertid den saaledes udtalte Hensigt endnu ikke blevet mærkbar paa Partiernes; men den blev det saa meget tydeligere bagefter, og det er det, jeg har tilladt mig at karakterisere, og som jeg fremdeles karakteriserer saaledes, at de neutrale Kredse, hvorom jeg har talt, rev Ledelsen fra de besindige Mænd i det konservative Folkeparti — endogsaa i den Grad, at Partiets betydeligste Mænd i Landstinget gaar ud af det offentlige Liv paa denne Situation —, rev Ledelsen fra den eneste betydelige konservative Fører, der har været her i dette Land siden Højres provisoriske Dage, og overgav Ledelsen til dem, der nu har ført os ind i den foreliggende Situation. Og samtidig besluttede Venstres Fører at bruge den af disse Kredse saaledes fremkaldte Stemning til sit Formaal, idet han saa, at det nu var muligt at faa Højre med til det, som ingen skulde have tænkt muligt: at begære Valg. Ingen skulde vel have tænkt, at dette var muligt, efter at Højre selv i stærke Ord havde advaret imod det tidligere og saa indtrængende opfordret til ikke at gaa til Valg. Men det ærede

Medlem saa, at nu var der en Lejlighed, hvor Partiet var i en saadan Ophidselses-tilstand, at et ellers meget nøgternt Medlem af dette Ting, det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), endogsaa tabte Besindelsen her oppe paa denne Talerstol, og at denne Lejlighed lod sig bruge til at gennemføre de Valg, som det ærede Medlem (J. C. Christensen) forlængst har krævet.

Overfor hele denne Situation er det jeg har fundet det nødvendigt at paavise, at naar en Agitation af den Art, samlet om disse Kredse og Organer, har haft Mulighed for at rive Ledelsen fra det konservative Folkeparti og blive brugt af Ledelsen af Venstre, var det overfor Ind- og Udlandet nødvendigt, at der ikke skete det for hele Omverdenen ufattelige, at et Flertalsministerium her i Landet afløstes af et Ministerium, hvori Folketingets Flertal ikke længere var det førende. Jeg har tidligere spurgt og gør det fremdeles, om man kan paavise Eksempler, hvor en Opposition har stillet saa anmassende Krav til Regeringspartiet, det lovlige Flertal i Landet, som det, der er blevet stillet af Partiet Venstre ved disse Forhandlingens Begyndelse. Intetsteds, hvor Tanken om et Blandingsministerium er rejst, har man fra Oppositionens Side betragtet det som andet end ganske selvfølgeligt, at det var det førende Parti i Folketinget, som fortsatte Ledelsen, hyppigst med den samme Mand som Leder. Men Partiet Venstre begyndte disse Forhandlinger med det ganske anmassende Krav, at det og det konservative Folkeparti, som er Flertal i Landstinget, skulde være det overvejende Flertal i det nye Ministerium; og under alle de Forhandlinger, som senere har været førte, har man ikke villet gaa med til at fastslaa det ganske selvfølgelige Krav, at Flertallet skulde være hos Folketinget, det førende Ting. Jeg siger, at det var nødvendigt, at dette Krav fastholdtes, ikke blot for vor indrepolitiske Udviklings Skyld, men ogsaa for, at ikke det, der sker her i Landet, skulde mistydes paa Baggrund af den Agitation, som har været iværksat, og som har haft de Virkninger, jeg har skildret.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) tror, at det er skadeligt, at jeg har sagt Sandheden om disse Forhold. Nej, jeg skal sige, hvad der er skadeligt. Skadeligt er det, at disse Kredse og Organer i 2 Aar har virket i Befolkningen. Det er stor Skade. Men det er en større Skade, at der ikke fra de to Partiers Side nogen Gang for Alvor overfor Offentligheden har været gjort Skridt til at fri sig fuldkomment fra disse